

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Zuzany Bystřické a soudců Ľubomíra Majerčíka a Mariana Kokeše ve věci

žalobce: **H. A. T.**
zastoupen JUDr. Bc. Marcelou Lafek, advokátkou
sídlem Národní 416/37, 110 00 Praha

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha

o žalobě proti nečinnosti žalovaného spočívající v nevydání rozhodnutí v řízení pod č. j. OAM-45801/ZM-2025 o žádosti žalobce o zaměstnaneckou kartu,

takto:

- I. Žalovanému se **ukládá** rozhodnout o žádosti žalobce o zaměstnaneckou kartu ze dne 14. 7. 2025, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 17 210 Kč, a to k rukám jeho zástupkyně JUDr. Bc. Marcely Lafek do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Předmětem sporu je otázka, zda byl žalovaný nečinný při rozhodování o žádosti žalobce o vydání zaměstnanecké karty.

II. Skutkové okolnosti a postup správních orgánů

2. Žalobce podal dne 14. 7. 2025 žádost o vydání zaměstnanecké karty k povolení výkonu povolání na území České republiky. Jelikož žalovaný o žádosti nerozhodl ve lhůtách uvedených v § 169t odst. 6 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále „zákon o pobytu cizinců“), obrátil se žalobce se žádostí o opatření proti nečinnosti k nadřízenému správnímu orgánu.
3. Dne 9. 10. 2025 přijala Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále „Komise“) opatření proti nečinnosti, kterým žalovanému přikázala rozhodnout o žádosti žalobce do 60 dnů od jeho výsledku ve smyslu § 169j zákona o pobytu cizinců. Odůvodnila to tím, že správním orgánem nebyly příslušné lhůty dodrženy, proto přistoupila k vydání opatření podle § 80 odst. 4 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád.
4. Dne 3. 10. 2025 předvolal žalovaný žalobce k výsledku na den 5. 11. 2025. Vzhledem k žalobcově žádosti o změnu termínu ze dne 16. 10. 2025 ho dne 29. 10. 2025 předvolal na den 18. 11. 2025, kdy výsledek proběhnul.
5. Dne 7. 11. 2025 podal žalobce Krajskému soudu v Brně žalobu na ochranu proti nečinnosti žalovaného.
6. Dne 21. 11. 2025 požádal žalovaný soukromou vysokou školu o sdělení informací a poskytnutí podkladů a dne 2. 12. 2025 požádal o součinnost Krajský úřad Jihomoravského kraje, odbor školství.
7. Dne 3. 12. 2025 žalovaný vyzval žalobce o seznámení se s podklady s termínem dne 8. 1. 2026.

III. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

8. Žalobce považuje opatření proti nečinnosti přijaté Komisí za neurčité. Žalobce nemůže jasně určit počátek běhu stanovené lhůty, a tedy ani okamžik jejího uplynutí. Komise učinila lhůtu závislou na úkonu, který má provést nečinný správní orgán. Není ani zřejmý okamžik, kdy žalobce může účinně žádat o soudní ochranu.
9. Lhůta pro vydání rozhodnutí je navíc podle žalobce nepřiměřeně dlouhá. Stanovení stejné lhůty, jako je lhůta zákonná, má být dle konstantní judikatury výjimečnou a odůvodněnou záležitostí. Nadřízený správní orgán měl rovněž zohlednit délku řízení od podání žádosti o vydání opatření proti nečinnosti po vydání opatření, kdy byla reálně využita téměř celá lhůta pro vydání opatření, a o tuto dobu tak bylo prodlouženo řízení o vydání zaměstnanecké karty. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 1. 7. 2025, č. j. 65 A 39/2025-18, v němž se soud zabýval obdobnou situací.

IV. Vyjádření žalovaného k žalobě a replika žalobce

10. **Žalovaný** ve vyjádření k žalobě uvádí, že ve věci nebyl nečinný a popisuje, jaké úkony řízení provedl a kdy tak učinil. K výsledku předvolal žalobce na termín 5. 11. 2025, protože však žalobce požádal o posunutí termínu, předvolal ho následně na 18. 11. 2025. V tento den byl výsledek s žalobcem realizován, od něj tedy běží 60denní lhůta stanovená opatřením Komise.

Z kapacitních a organizačních důvodů mohl žalovaný vyzvat žalobce k seznámení se s podklady teprve na termín 8. 1. 2026.

11. Správní orgán nesouhlasí s tvrzením žalobce, že opatření Komise je neurčité a není možné z něj určit, kdy začíná a končí lhůta stanovená Komisí, neboť počátek lhůty je navázán na konkrétní úkon, který může stanovit a provést jen nečinný správní orgán. Výše vedené informace naopak dokazují, že tomu tak není, počátek předmětné lhůty může ovlivnit žalobce.
12. K námitce žalobce, že Komise využila téměř celou zákonnou lhůtu pro vydání opatření, správní orgán uvádí, že Komise dodržela zákonnou lhůtu, kterou správní řád určuje nadřízenému správnímu orgánu k vydání příslušného opatření. S ohledem na okolnosti případu k osobě žalobce žalovaný doplnil, že v Cizineckém informačním systému (CIS) eviduje již jednu jeho starší žádost o udělení zaměstnanecké karty (č. j. OAM-45974/ZM-2024), již nebylo vyhověno rozhodnutím žalovaného ze dne 12. 11. 2024, č. j. OAM-45974-18/ZM-2024. Správní orgán dospěl k závěru, že pobyt žalobce není v zájmu ČR, následně mu byl prodloužen dlouhodobý pobyt za účelem studia. Z CIS bylo zjištěno, že od 1. 2. 2024 do 31. 8. 2025 studoval na VUT v Brně, od 14. 7. 2025 dosud by měl studovat na AN.group s.r.o., od 20. 9. 2025 do 31. 8. 2026 doložil, že hodlá studovat na Vysoké škole NEWTON. S ohledem na výše uvedené skutečnosti správní orgán trvá na důkladnějším prověření žádosti žalobce o udělení zaměstnanecké karty. Správní orgán uznává, že nestihl v zákonné lhůtě včas o žádosti rozhodnout, nicméně dle opatření Komise mu od provedení výsledku svědčí náhradní lhůta 60 dnů, ve které by měl stihnout o žádosti rozhodnout, pokud nedojde k neočekávaným průtahům během seznámení na straně žalobce.
13. K námitce žalobce, že lhůta stanovená Komisí je neurčitá a nepřiměřeně dlouhá, správní orgán uvádí, že určení počátku lhůty, její délku a způsoby stanovení rozhodné skutečnosti, od které se bude lhůta počítat, je plně v gesci Komise, a nikoliv správního orgánu. Žalobci plyne fikce pobytu, nenachází se tedy v pobytové tísní. Žalovaný proto navrhuje, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
14. **Žalobce** ve své replice připomenul, že do dne sepisu tohoto vyjádření uplynulo ode dne podání žádosti 158 dní místo zákonem požadované 60denní lhůty. Je absurdní tvrdit, že několik úkonů, které za tuto dobu učinil, vypovídá o tom, že není nečinný. S ohledem na stanovené datum seznámení se spisem bude řízení trvat minimálně 180 dní. Právní zástupkyně požádala o změnu termínu výsledku z důvodu, že žalovaná nařídila na stejný den výslech na jiném pracovišti a nebylo tak reálné, aby se právní zástupkyně stihla účastnit obou termínů. Termín byl posunut o 13 dní. I pokud by se k zákonné lhůtě pro vydání rozhodnutí přičetlo těchto 13 dní, pak to nemění nic na skutečnosti, že je žalovaná po lhůtě pro vydání rozhodnutí, a tudíž nečinná.
15. Ač žalovaný argumentuje pobytovou a studijní historií žalobce, není předmětem řízení o nečinnosti žalobě zaobírat se pobytovou agendou či studijními úspěchy žalobce, ale pouze otázkou, zda správní orgán rozhodl či nerozhodl v zákonné lhůtě a zda je jeho postup zákonný. Z pobytové historie, studijní cesty žalobce, ani z potřeby cokoli zkoumat, neplyne samo o sobě, že by si správní orgán mohl svévolně prodlužovat lhůtu k vydání rozhodnutí, a to navíc bez toho, že by takové prodloužení sdělil žalobci a řádně ho odůvodnil (zákon umožňuje prodloužit až na 90 dní). Takové prodloužení je však s ohledem na trvání řízení bezpředmětné (a nedošlo k němu). V této souvislosti odkázal žalobce na rozsudek Městského

soudu v Praze ze dne 29. 8. 2023, č. j. 15 A 31/2023-31, rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 248/2021 ze dne 21. 2. 2022 a č. j. 1 Azs 171/2022 ze dne 27. 10. 2022.

16. Žalobce uzavřel, že lhůta stanovená nadřízeným správním orgánem je nepřiměřeně dlouhá. V situaci, kdy nadřízený správní orgán činí opatření proti nečinnosti, tedy v době již nastalé nečinnosti správního orgánu, není lhůta stanovená ve stejném rozmezí jako lhůta původní, zákonem stanovená, přiměřená. Nadřízený správní orgán má činit takové opatření, které povede k co nejrychlejší nápravě závadného stavu, nikoli k jeho dalšímu prodlužování.

V. Posouzení věci soudem

17. Žaloba byla podána v zákonem stanovené lhůtě osobou k tomu oprávněnou [§ 79 odst. 1 a § 80 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“)]. Soud za splnění podmínek pro rozhodnutí ve věci bez nařízení ústního jednání (§ 51 odst. 1 s. ř. s.) shledal, že žaloba je **důvodná**.

Právní rámec

18. Zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, stanoví:

§ 169t Vydání rozhodnutí a lhůty pro jeho vydání

(6) O žádosti ministerstvo rozhodne

d) ve lhůtě do 60 dnů ode dne podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty; ve lhůtě 90 dnů ode dne podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty ve zvlášť složitých případech, nebo pokud ministerstvo požádalo o vydání závazného stanoviska Úřad práce České republiky.

19. Zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, stanoví:

§ 80

(1) Nevydá-li správní orgán rozhodnutí ve věci v zákonné lhůtě, nadřízený správní orgán učiní z moci úřední opatření proti nečinnosti, jakmile se o tom dozví.

20. Zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, stanoví:

§ 79 Žalobní legitimace a účastníci řízení

(1) Ten, kdo bezvysledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek.

Právní posouzení

21. Jelikož Komise shledala žalovaného nečinným opatřením proti nečinnosti ze dne 9. 10. 2025, nebude se krajský soud zabývat otázkou, zda byl žalovaný ke dni vydání uvedeného opatření skutečně nečinný. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2012, č. j. 2 Ans 14/2012-41, přijme-li nadřízený správní orgán opatření proti nečinnosti, je tím presumován fakt, že správní orgán byl nečinný, a správní soud již není oprávněn tento závěr přehodnocovat. Krajský soud tudíž vychází z předpokladu, že žalovaný byl ke dni 9. 10. 2025 nečinný, a bude se dále zabývat otázkou účelnosti přijatého opatření proti nečinnosti –

jinými slovy, zda žalobce vyčerpal prostředky ochrany proti nečinnosti správního orgánu bezvýsledně.

22. Ústavní soud v nálezu z 24. 8. 2021, sp. zn. IV. ÚS 3523/20, vysvětlil, že v případě stanovení lhůty v návaznosti na konkrétní úkon „bezvýslednost vyčerpání pak nastane až prvním dnem po konci opatření proti nečinnosti určené a marně proběhlé lhůty, jde-li o lhůtu přiměřenou“ (bod 54). Nejvyšší správní soud na tento nálezh navázal a dovodil, že krajský soud je v řízení o nečinnosti žalobě povinen vyčkat, až lhůta stanovená v opatření proti nečinnosti uplyne (rozsudek NSS z 21. 4. 2022, č. j. 2 Azs 248/2021-34). To však platí pouze v případě, že jde o lhůtu přiměřenou. V rozsudku z 27. 10. 2022, č. j. 1 Azs 171/2022-54, NSS tuto úvahu rozvinul:

„Má-li být soudní ochrana proti nečinnosti správního orgánu efektivní, je nezbytné, aby soud hodnotil i přiměřenost stanovené lhůty, a to právě za účelem posouzení, zda byla splněna podmínka bezvýslednosti vyčerpání prostředků ochrany proti nečinnosti. Nepřiměřeně dlouhá lhůta by totiž odsouvala poskytnutí soudní ochrany, resp. naplnění podmínky řízení o bezvýslednosti předchozích prostředků. Samotné posouzení lhůty jako nepřiměřené tak totiž může vést i ke splnění podmínky bezvýsledného vyčerpání prostředku ochrany. S ohledem na výše uvedené to znamená, že správní soud se musí nejprve vypořádat s námitkou nepřiměřené lhůty a teprve pokud ji shledá jako přiměřenou, vyčká jejího uplynutí. Bylo by absurdní, aby v případě nepřiměřené lhůty vystavil soud žalobce povinnosti vyčkávat na její uběhnutí a podat novou žalobu, jak to učinil v této věci městský soud. Stejně absurdní by však bylo, pokud by soud v řízení o žalobě sám vyčkával na konec této lhůty a splnění podmínky bezvýslednosti, byla-li by tato lhůta nepřiměřeně dlouhá“ (bod 20).

23. Jestliže nadřízený správní orgán uloží vydat rozhodnutí v nepřiměřené lhůtě, žalobce může bez dalšího podat nečinnosti žalobu, neboť jde z hlediska ochrany jeho práv v podstatě o shodnou situaci, jako když tento správní orgán na žádost o opatření proti nečinnosti v zákonné lhůtě nijak nezareaguje. V této souvislosti soud posoudil přiměřenost stanovené lhůty k vydání rozhodnutí v projednávané věci s ohledem na způsob určení jejího počátku a její délku a dospěl k závěru, že ji nepovažuje za přiměřenou ze dvou důvodů.
24. Zaprvé – lhůta v délce 60 dnů je stejně dlouhá jako zákonná lhůta pro vydání rozhodnutí. Nejvyšší správní soud přitom v již citovaném rozsudku č. j. 1 Azs 171/2022-54 uvedl: „lze akceptovat, že nadřízený správní orgán uložil v opatření proti nečinnosti lhůtu ve stejné délce, jež je stanovena zákonem k rozhodnutí, jen ve výjimečných případech. Pravidlem by naopak měla být lhůta podstatně kratší“ (bod 21). V posuzované věci však o žádný takto výjimečný případ nejde. Z odůvodnění opatření proti nečinnosti ani ze správního spisu nevyplývají žádné okolnosti, z nichž by bylo možné usuzovat na opodstatněnost takto dlouhé dodatečné lhůty. Není jím ani dřívější zamítavé rozhodnutí žalovaného ani žalobcova změna studia, neboť se tím řízení nestalo výrazně složitější. Vzhledem ke všem těmto okolnostem byla lhůta stanovená v opatření proti nečinnosti nepřiměřená. Žalobci se opatřením proti nečinnosti nedostalo účinné ochrany.
25. Zadruhé – co se týče počátku běhu lhůty, provedení výslechu účastníka řízení je úkonem, který měl žalovaný vykonat v rámci lhůty pro vydání rozhodnutí, jež činí v souladu se zákonem 60 dní od podání žádosti (z tvrzení účastníků řízení ani ze správního spisu nevyplývá, že by se jednalo o případ, kdy lhůta pro vydání rozhodnutí činí 90 dnů). Pokud proto Komise stanovila lhůtu v délce dalších 60 dnů, a její počátek navíc navázala na

provedení výsledku, který měl žalovaný provést v rámci původní zákonné lhůty, je třeba přisvědčit žalobci, že takové opatření proti nečinnosti nemohlo vést k účinné ochraně před nečinností žalovaného, neboť lhůta je nepřiměřeně dlouhá a způsob určení jejího počátku staví žalobce do nejistoty.

26. Komise učinila počátek běhu lhůty závislým na úkonu, který má provést nečinný správní orgán a není jisté, zda a kdy se tak stane. Ač žalovaný namítá, že počátek této lhůty může ovlivnit i žalobce, má ho v první řadě v ruce správní orgán, který ho jako první stanovuje. Žalobce může leda požádat o případný odklad. Navíc nelze připustit, aby nadřízený správní orgán odvíjel lhůtu pro vydání rozhodnutí od provedení úkonu, který měl být učiněn již v rámci zákonem stanovené lhůty pro vydání rozhodnutí (resp. obecně ode dne, který nelze v okamžiku vydání opatření proti nečinnosti přesně určit), tím spíše pak nelze za těchto podmínek stanovit náhradní lhůtu pro vydání rozhodnutí stejně dlouhou jako byla lhůta původní.

VI. Závěr a náklady řízení

27. Soud tedy shledal žalobu důvodnou, a proto žalovanému podle § 81 odst. 2 s. ř. s. uložil povinnost rozhodnout o žádosti žalobce ze dne 14. 7. 2025 o vydání zaměstnanecké karty, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Lhůtu ke splnění této povinnosti soud určil především s přihlédnutím k dosavadní délce řízení přesahující 5 měsíců.
28. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Jelikož byl žalobce ve věci zcela úspěšný, uložil soud žalovanému zaplatit mu náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 2 000 Kč. Dále náklady žalobce představují náklady zastoupení advokátkou, již náleží odměna stanovená dle § 6 odst. 1, § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění od 1. 1. 2025, ve výši 4 620 Kč a paušální náhrada hotových výdajů stanovená dle § 13 odst. 4 téže vyhlášky, ve znění od 1. 1. 2025, ve výši 450 Kč za každý ze tří úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby, sepsání repliky). Celkem náklady řízení činí 17 210 Kč (3 x 4 620 Kč, 3 x 450 Kč, 2 000 Kč).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 8. ledna 2026

Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu